

“ मीठे बच्चे- बाबाको श्रीमतले तिमीलाई सदा सुखी बनाउँछ, त्यसैले देहधारीहरूको मतलाई छोडेर एक बाबाको श्रीमतमा चल। ”

प्रश्न:- कुन बच्चाहरूको बुद्धिको भड्काइ अहिलेसम्म बन्द भएको छैन?

उत्तर:- जसलाई उच्च भन्दा उच्च बाबाको मतमा वा ईश्वरीय मतमा भरोसा छैन, उनीहरूको भड्काइ अहिलेसम्म बन्द भएको छैन। बाबामा पूरा निश्चय नहुनाको कारणले दुवैतर्फ खुट्टा राख्छन्। भक्ति, गंगा स्नान आदि पनि गर्छन् र बाबाको मतमा पनि चल्छन्। यस्ता बच्चाहरूको के हालत होला! श्रीमतमा पूरा चल्दैनन् त्यसैले धक्का खान्छन्।

गीत:- :- इस पाप की दुनियाँ से.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले भक्तहरूको यो गीत सुन्यौं। अहिले तिमीले यस्तो भन्दैनौं। तिमीलाई थाहा छ- हामीले उच्च भन्दा उच्च बाबा पाएका छौं, उहाँ नै उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ। बाँकी जति पनि यस समयका मनुष्य मात्र छन्, सबै नीच भन्दा नीच छन्। उच्च भन्दा उच्च मनुष्य पनि भारतवर्षमा यी देवी-देवता नै थिए। उनको महिमा छ- सर्वगुण सम्पन्न.... अहिले मनुष्यहरूलाई थाहा छैन- यी देवताहरूलाई यति उच्च कसले बनायो। अहिले त बिल्कुलै पतित बनेका छन्। बाबा हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च। साधु-सन्त आदि सबैले उहाँको साधना गर्छन्। यस्ता साधुहरूको पछाडि मनुष्य आधा कल्प भड्केका छन्। अहिले तिमीले जानेका छौ- बाबा आउनु भएको छ, हामी बाबाको पासमा जान्छौं। उहाँले हामीलाई श्रीमत दिएर श्रेष्ठ भन्दा श्रेष्ठ, सदा सुखी बनाउनु हुन्छ। रावणको मतमा तिमी कति तुच्छ बुद्धि बनेका छौ। अब तिमी अरु कसैको मतमा नचल। म पतित-पावन बाबालाई बोलाएका छौ फेरि पनि डुबाउनेको पछाडि किन पर्छौ! एकको मतलाई छोडेर अनेकौंको पासमा धक्का किन खाइरहन्छौ? कति बच्चाहरूले ज्ञान पनि सुनिरहन्छन् फेरि गएर गंगा स्नान पनि गरिरहन्छन्, गुरुहरूको पासमा पनि गइरहन्छन्....। बाबा भन्नुहुन्छ- ती गंगा कुनै पतित-पावनी त होइनन्। फेरि पनि तिमी मनुष्यको मतमा गएर गंगा स्नान आदि गर्छौ भने बाबा भन्नुहुन्छ- म उच्च भन्दा उच्च बाबाको मतमा पनि भरोसा छैन। एकातर्फ छ ईश्वरीय मत अर्कातर्फ छ आसुरी मत। उनीहरूको के हालत होला। दुवैतर्फ खुट्टा राख्यौ भने चिरिन्छौ। बाबामाथि पनि पूरा निश्चय राख्दैनन्। भन्छन् पनि, बाबा हामी हजुरका हौं। हजुरको श्रीमतमा हामी श्रेष्ठ बन्छौं। हामीलाई उच्च भन्दा उच्च बाबाको मतमा कदम राख्नु छ। शान्तिधाम, सुखधामको मालिक त बाबाले नै बनाउनु हुन्छ। फेरि बाबा भन्नुहुन्छ- जसको शरीरमा मैले प्रवेश गरेको छु उनले त १२ वटा गुरु बनाए फेरि पनि तमोप्रधान नै बने, फाइदा केही पनि भएन। अब बाबा मिलेपछि सबैलाई छोडिदिउँ। उच्च भन्दा उच्च बाबा मिल्यो, बाबाले भन्नुभयो- नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर.... तर मनुष्य छन् बिल्कुल पतित तमोप्रधान बुद्धि। यहाँ पनि धेरै छन्, श्रीमतमा चलन सक्दैनन्। तागतै छैन। मायाले धक्का खुवाइरहन्छ किनकि रावण हो दुस्मन, राम हुनुहुन्छ मित्र। कसैले राम भन्छन् कसैले शिव भन्छन्। वास्तविक नाम हो शिवबाबा। म पुनर्जन्ममा आउँदिनँ। मेरो ड्रामामा नाम शिव नै राखिएको छ। एउटै चीजको १० वटा नाम राख्नाले मनुष्यहरू अलमलिएका छन्, जसलाई जुन नाम आयो त्यही राखिदिए। मेरो वास्तविक नाम शिव हो। म यस शरीरमा प्रवेश गर्छु। म कुनै कृष्ण आदिमा आउँदिनँ। उनीहरूले सम्झन्छन् विष्णु त सूक्ष्मवतनमा रहनेवाला हुन्। वास्तवमा त्यो हो युगल रूप, प्रवृत्ति मार्गको। बाँकी ४ भुजा कसैका हुँदैनन्। ४ भुजाको अर्थ हो प्रवृत्ति मार्ग, दुई भुजा हो निवृत्ति मार्ग। बाबाले प्रवृत्ति मार्गको धर्म स्थापना गर्नु भएको छ। संन्यासीहरू निवृत्ति मार्गका हुन्। प्रवृत्तिवाला नै फेरि पावनबाट पतित बन्छन्। त्यसैले सृष्टिलाई थमाउन संन्यासीहरूको पवित्र बन्ने पाट छ। उनीहरू पनि लाखौं-करोडौं छन्। जब मेला लाग्छ तब धेरै आउँछन्, उनीहरूले खाना पकाउँदैनन्, गृहस्थीहरूको पालनामा चल्छन्। कर्म संन्यास गरे फेरि भोजन कहाँबाट खाने? त्यसैले गृहस्थीहरूबाट ल्याएको खान्छन्। गृहस्थीहरूले सम्झन्छन्- यो पनि हाम्रो दान भयो। यिनी पनि पुजारी पतित थिए, फेरि अहिले श्रीमतमा चलेर पावन बनिरहेका छन्। बाबाबाट वर्सा लिने पुरुषार्थ गरिरहेका छन्। त्यसैले भनिन्छ फलो फादर गर। मायाले हरेक कुरामा पछाछे। देह-अभिमानले नै मनुष्यले गल्ती गर्छन्। चाहे गरिब हुन् चाहे धनी देह-अभिमान टुटे त हो नि। देह-अभिमान छुटन धेरै मेहनत छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झेर देहद्वारा पाट खेल। तिमी देह-अभिमानमा किन आउँछौ! ड्रामा अनुसार देह-अभिमानमा पनि आउनु नै छ। यस समयमा त पक्का देह-अभिमानि बनेका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ-

तिमी त आत्मा हौ। आत्मा ले नै सबैथोक गर्छ। आत्मा शरीरबाट अलग भएपछि शरीरलाई काटे पनि के कुनै आवाज गर्छ र? गर्दैन। आत्मा ले नै भन्छ- मेरो शरीरलाई दुःख नदेऊ। आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर म बाबालाई याद गर। देह-अभिमानलाई छोड।

तिमी बच्चाहरू जति देही-अभिमानि बन्छौ त्यति स्वस्थ र निरोगी बन्दै जान्छौ। यस योगबलले नै तिमी २१ जन्म निरोगी बन्छौ। जति बन्छौ त्यति पद पनि उच्च मिल्छ। सजायबाट बच्छौ। नत्र धेरै सजाय खानु पर्नेछ। त्यसैले कति देही-अभिमानि बन्नु छ। कतिको तकदिरमा यो ज्ञान छैन। जबसम्म तिम्रो कुलमा आउँदैनन् अर्थात् ब्रह्मा मुख वंशावली बन्दैनन्, ब्राह्मण नबनेसम्म देवता कसरी बन्छन्? आउन त धेरै आउँछन्, बाबा-बाबा लेख्छन् अथवा भन्छन् पनि तर भन्ने मात्र। एउटा-दुइटा चिठी लेखे फेरि गुम। उनीहरू पनि सत्ययुगमा आउने छन् तर प्रजामा। प्रजा त धेरै बन्छन् नि। पछि गएर जब धेरै दुःख हुन्छ तब धेरै भागेर आउने छन्। आवाज हुने छ- भगवान आउनु भएको छ। तिम्रा पनि धेरै सेन्टर खुल्ने छन्। तिमी बच्चाहरूको कमजोरी छ, देही-अभिमानि बन्दैनौ। अझै धेरै देह-अभिमान छ। अन्त्यमा अलिकति पनि देह-भान रह्यो भने पद पनि कम हुन्छ। फेरि गएर दास-दासी बन्छौ। दास-दासीहरू पनि धेरै नम्बरवार हुन्छन्। राजाहरूलाई दासीहरू दाइजोको रूपमा मिल्छन्, धनीहरूलाई मिल्दैन। बच्चाहरूले देखेका छन् राधाले कति दासीहरूलाई दाइजोको रूपमा लिएर जान्छन्। पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुन्छ। सानो दासी बन्नु भन्दा त धनवान प्रजा बन्नु राम्रो हो। दासी अक्षर निकृष्ट हो। प्रजामा धनवान बन्नु फेरि पनि राम्रो हो। बाबाको बनेपछि मायाले अझ खातिरी गर्छ। बलियोसँग बलियो नै भएर लड्छ। देह-अभिमान आउँछ। शिवबाबाबाट पनि विमुख हुन्छन्। बाबाको याद गर्ने नै छोडिदिन्छन्। अरे, खाने फुर्सत छ, तर यस्ता विश्वको मालिक बनाउने बाबालाई याद गर्ने फुर्सत छैन? राम्रा-राम्रा बच्चाहरू शिवबाबालाई भुलेर देह-अभिमानमा आउँछन्। नत्र यस्ता बाबा जसले जीवनदान दिनुहुन्छ, उहाँलाई याद गरेर पत्र त लेख्थे। तर यहाँ कुरै नसोध। मायाले एकदम नाकमा समातेर उडाइदिन्छ। कदम-कदम श्रीमत्तमा चल्थो भने कदममा पदम छ। तिमी अथाह धनवान बन्छौ। त्यहाँ गिन्ती हुँदैन। धन-दौलत खेतीबारी सबै मिल्छ। त्यहाँ तामा, फलाम, पीतल हुँदैन। सुनको नै सिक्का हुन्छ। घर त सुनका बनाउँछन् भने के हुँदैन होला। यहाँ त छ नै भ्रष्टाचारी राज्य, यथा राजा-रानी तथा प्रजा। सत्ययुगमा यथा राजा-रानी तथा प्रजा सबै श्रेष्ठाचारी हुन्छन्। तर मनुष्यहरूको बुद्धिमा कहाँ बस्छ र। तमोप्रधान छन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- तिमी पनि त्यस्तै थियौ। यी पनि त्यस्तै थिए। अब म आएर देवता बनाउँछु, तैपनि बन्दैनन्। आपसमा लडाईं-झगडा गरिरहन्छन्। म धेरै राम्रो छु, यस्तो छु....। हामी नर्कमा छौं, हामी रौरव नर्कमा परेका छौं- यस्तो कसैले कहाँ सम्झन्छ र। यो पनि तिमी बच्चाहरूले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। मनुष्यहरू बिल्कुलै नर्कमा परेका छन्। रात-दिन चिन्तामा परिरहन्छन्। ज्ञान मार्गमा जसले आफू समान बनाउने सेवा गर्न सक्दैनन्, तेरो-मेरोको ख्यालमा रहन्छन् उनीहरू बिरामी रोगी हुन्। बाबा बाहेक अरु कसैलाई याद गर्यो भने व्यभिचारी भयो नि। बाबा भन्नुहुन्छ- अरु कसैको कुरा नसुन, मबाट नै सुन। मलाई याद गर। देवताहरूलाई याद गर्नु, त्यो पनि राम्रो हो। मनुष्यलाई याद गर्नाले केही फाइदा छैन। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले शिर पनि किन निहराउँछौ! तिमी जब यी बाबाको पासमा आउँछौ, शिवबाबालाई याद गरेर आऊ। शिवबाबालाई याद गर्दैनौ अर्थात् पाप गर्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- पहिला त पवित्र बन्ने प्रतिज्ञा गर। शिवबाबालाई याद गर। धेरै परहेज छ। कसैले धेरै मुश्किलले बुझ्छन्। यति बुद्धि छैन। बाबासँग कसरी चल्नु छ, यसमा धेरै मेहनत चाहिन्छ। मालाको दाना बन्नु- कुनै साधारण कुरा होइन। मुख्य हो बाबालाई याद गर्नु। तिमीले बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ? बाबाको सेवा, बाबाको याद कति हुनुपर्छ। बाबाले सधैं भन्नुहुन्छ- आफ्नो चार्ट हेर। जुन बच्चाहरूलाई आफ्नो कल्याण गर्ने ख्याल रहन्छ उनीहरूले हर प्रकारले पूरा-पूरा परहेज गर्छन्। उनीहरूको खानपिन धेरै सात्विक हुन्छ।

बाबाले बच्चाहरूको कल्याणको लागि कति सम्झाउनु हुन्छ। सबै प्रकारको परहेज चाहिन्छ। जाँच गर्नुपर्छ- मेरो खानपिन अशुद्ध त छैन? लोभी त छैन? जबसम्म कर्मातीत अवस्था हुँदैन मायाले उल्टो-सुल्टो काम गराइरहन्छ। यसमा समय लाग्छ, फेरि थाहा हुन्छ- अब त विनाश सामुन्ने छ। आगो फैलिएको छ। तिमीले देखे छौ- कसरी बमहरू खस्छन्। भारतमा त रगतको नदी बग्नु छ। त्यहाँ बमले एक-अर्कालाई खतम गर्नेछन्। प्राकृतिक प्रकोप हुन्छ। प्राकृतिक आपद् सबैभन्दा बढी भारतमा आउने छ। आफूमाथि धेरै नजर राख्नु छ, मैले के सेवा गर्न सक्छु? कतिलाई आफू समान नरबाट नारायण बनाउँछु? कोही-कोही भक्तिमा धेरै फँसेका छन् त्यसैले सम्झन्छन्- यी बच्चीहरूले के पढाउँछन्। यिनीहरूलाई पढाउनेवाला बाबा (भगवान) हुनुहुन्छ भन्ने सम्झदैनन्।

अलिकति पढेका छन् वा धन छ भने लड्न सुरु गर्छन्। इज्जत नै गुमाइदिन्छन्। सद्गुरुको निन्दा गराउनेले पद पाउन सक्दैन। फेरि गएर पाई-पैसाको पद पाउने छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) तेरो-मेरोको चिन्तालाई छोडेर आफू समान बनाउने सेवा गर्नु छ। एक बाबाबाट नै सुन्नु छ, बाबालाई नै याद गर्नु छ, व्यभिचारी बन्नु हुँदैन।

२) आफ्नो कल्याणको लागि खानपिनको धेरै परहेज राख्नु छ- म लोभी त छैन? मायाले उल्टो काम त गराउँदैन?

वरदान:- व्यावहारिक जीवनद्वारा परमात्म ज्ञानको प्रमाण दिने धर्म युद्धमा विजयी भव
अब धर्म युद्धको स्टेजमा आउनु छ। यस धर्म युद्धमा विजयी बन्ने साधन हो तिम्रो प्राक्टिकल जीवन किनकि परमात्म ज्ञानको प्रुफ नै प्राक्टिकल जीवन हो। तिम्रो स्वरूपबाट ज्ञान र गुण प्राक्टिकलमा देखियोस् किनकि आजकल विवाद गरेर आफ्नो स्वरूपलाई सिद्ध गर्न सक्दैनौं तर आफ्नो प्राक्टिकल धारणाको स्वरूपबाट एक सेकेन्डमा कसैलाई पनि शान्त गराउन सक्छौं।

स्लोगन:- आत्मालाई उज्वल बनाउनको लागि परमात्म स्मृतिद्वारा मनको दुविधालाई समाप्त गर।